Jēzus Draudzes DZĪVE

Nr. 175 Janvāris, 2019

„Bet Gara auglis ir: mīlestība, miers, prieks, izturība, krietnums, labestība, uzticamība, lēnprātība, savaldība." (Gal 5:22–23)

Bībele runā par Gara augli. Iespaidīgais Gara auglis sastāv no mazākiem augļiem, un katram no tiem ir bezgalīgi liela vērtība. Mīlestība, miers, prieks...

Esam jauna gada sākumā. Ticu, ka jaunā gada ceļos vēlamies iet ar prieku sirdī. Vai ir prieks? Vai tas paliks? Apustulis Pāvils raksta: „Priecājieties Kungā vienmēr, es sacīšu vēlreiz – priecājieties!" (Flp 4:4) Kāds teiks: „Vai tas ir iespējams – priecāties vienmēr?" Pāvils nesaka: „Priecājieties vienmēr!" Viņš saka: „Priecājieties Kungā vienmēr!" Šajā vārdā „Kungs" arī ir paliekošā, noturīgā prieka noslēpums. Prieks ir brīnišķīgs Gara auglis, bet tas vienmēr būs arī ticības auglis. Ticības auglis tāpēc, ka iegūstams vienīgi ticībā Jēzum kā Dieva sūtītajam Pestītājam. Prieks, kas nāk un „iemiesojas" mūsos ar ticību Jēzum, Glābējam.

Pestītājam piedzimstot, eņģelis pasludināja pasaulē līdz šim vēl neiepazīta prieka atnākšanu: „Es jums pasludinu lielu prieku, kas būs visiem ļaudīm, jo jums šodien Dāvida pilsētā ir dzimis Pestītājs, kas ir Kristus, Kungs."

Lielais, paliekošais prieks ir pasludināts visai cilvēcei, bet katrā atsevišķajā cilvēkā tas iemiesojas un paliek ticībā Jēzum – ticībā tam, ka Viņš ir Kristus, Kungs, mans Pestītājs un tāds paliks uz mūžību.

Ticībā Kristum esmu saņēmis un aizvien turpinu saņemt grēku piedošanu. Kristū esmu izglābts no velna, nāves un elles varas. Viņā man ir dāvināta mūžīgā dzīvība. Kā gan par visiem šiem neizsakāmi lielajiem dārgumiem varētu beigt priecāties?

Jā, ir tāds prieks, ko iegūst vienīgi Kristū – visā tajā, ko Viņš ir paveicis un turpina veikt. Iemiesojies mūsos, šis prieks turpina dzīvot un izpausties, kaut arī dzīvē pieredzam daudz bēdu, grūtību un asaru. Dzīve Kristū nav nošķirama no prieka, kas ir un paliek vienmēr tur, kur ir Kristus.

Pat pieredzot vajāšanu tumšo nakti Kristus evaņģēlija apliecināšanas dēļ, ar Jēzu iegūtais prieks paliek un paliks.

„Laimīgi jūs esat, kad cilvēki jūs nīdīs un atstums no sevis, un ķengās jūs, un jūsu vārdu atmetīs kā ļaunu Cilvēka Dēla dēļ. Priecājieties tajā dienā un dejiet!" saka Jēzus (Lk 6:22–23).

Visiem, kas ilgojas pēc prieka dzīvē, novēlu no jauna atklāt Jēzu kā Glābēju. No jauna izdzīvot to, ko nozīmē būt pestītam no grēka, velna, nāves un elles varas, būt izglābtam mūžīgai dzīvībai Dieva valstībā. No jauna atklājot Jēzu kā dārgāko, kas dots mūsu glābšanai, jūs no jauna atklāsiet arī to prieku, kas paliek, kad visi citi šīs pasaules prieki un prieciņi izbirst kā smiltis caur pirkstiem.

Dziesmas autors noteikti bija iepazinis īsta prieka izcelsmi, kad rakstīja:

Prieks pasaulei! Tas Kungs ir klāt!
Nu Ķēniņš zemei dots.
Lai visas sirdis gavilē par Pestītāju pasaulē.
Un debess, zeme dzied, un debess, zeme dzied!
Prieks pasaulei! Lai dziesmas skan – tai ausis laimes rīts!
Un meži, lauki, pakalni un klintis, strauti, klajumi
lai gaviļdziesmā trīc, lai gaviļdziesmā trīc!
Lai grēks un naids, un rūpes zūd, un asaras lai žūst.
Viņš nāk pie mums ar svētību, nu sirdis, dzīvi piepilda.
Lai slava Glābējam, lai slava Glābējam!

Kristus prieka piepildītu un svētībām bagātu jauno gadu vēlot,
mācītājs Erberts

JANVĀRIS

P	O	T	C	P	S	Sv
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

1. janvārī plkst. 12.00 –
Jaungada dienas dievkalpojums

6. janvārī plkst. 10.00 –
Zvaigznes dienas dievkalpojums

27. janvārī pēc dievkalpojuma –
sadraudzība

Mēneša lozungs

„Dievs saka: savu loku es mākonī lieku, un tas būs par derības zīmi starp mani un zemi." (1Moz 9:13)

INTERESANTI FAKTI PAR GARA AUGLI

Vārds **PRIEKS** Bībelē minēts 68 reizes: 46 reizes Vecajā Derībā un 22 reizes Jaunajā Derībā.

Vārds **PRIECĀJIETIES** minēts 25 reizes, **PRIECĪGS** – 6 reizes, **PRIECĀJOS** – 16 reizes un **PRIEKOS** – 3 reizes.

Kas ir prieks?

Raimonds Šteinbergs

Prieks ir piederēt pie Dieva ģimenes. Arī Jēzus saka, lai mēs priecājamies nevis par brīnumiem, kas notiek, bet gan par to, ka mūsu vārdi ir ierakstīti Debesīs. Vislielākais prieks man bija, kad varēju pakalpot kādam bezpajumtniekam – kad varēju viņu uzņemt, sagaidīt kā draugu, kā brāli, paēdināt un atvadoties pateikt, ka Dievs viņu mīl. Ko darīt, kad prieka nav, es joprojām nezinu. Es teiktu – nepalikt vienam, nākt uz draudzi, būt dzīvās attiecībās ar brāļiem un māsām Kristū. Protams, arī baznīcā attiecības nav ideālas, tomēr Dievs te ir klātesošs ticīgajos – ne mūros vai kambaros. Kopš 1997. gada, kad aizgāja bojā mani vecāki, prieka gan man vienmēr ir trūcis. Prieks ir arī viens no Svētā Gara augļiem. Varbūt ir jāpaiet laikam, līdz tas patiešām „ienākas".

Elizabete Čodare

Prieks ir domas, vārdi, darbi, cilvēki un viss pārējais, kas tevi iekšēji sasilda tik ļoti, ka tas caur smaidu parādās uz āru. Pēdējā laikā es īpaši priecājos par to prieku, ko man dāvā Dievs. Es spēju patiesi priecāties ik dienas, pat par vismazākajiem sīkumiem. Arī tagad ļoti priecājos, jo rakstu atbildes uz jautājumiem, kas būs mūsu draudzes avīzītē. Cik forši, ka draudzei ir avīzīte! Kad prieka nav, sāc dungot „TU esi mans prieks, kad man tā vairs nav", pieliec klāt kādu deju kustību un viens–divi–trīs – smaids ir atpakaļ uz lūpām!

Sveicam Jēzus draudzē!

2018. gada 16. decembrī iesvētītie Rīgas Jēzus ev. lut. draudzes locekļi

Lāsma Krastiņa
mamma

Inguna Blese
strādā rūpniecības nozarē

Didzis Pētersons
uzņēmējs

Valdis Grīnbergs
būvdarbu vadītājs

Linda Lāme
strādā medicīnas nozarē

Līga Blese
divu bērnu mamma

Maija Nāgele
strādā ar saldumiem

Mārīte Bērziņa
mamma

Paula Makarova
skolniece

Edvards Miķelis Mežciems
skolnieks

Māra Nāgele
pensionāre

Linda Roga-Grīnberga
mamma

Informācija par pārvaldības maiņu Rīgas Jēzus draudzē

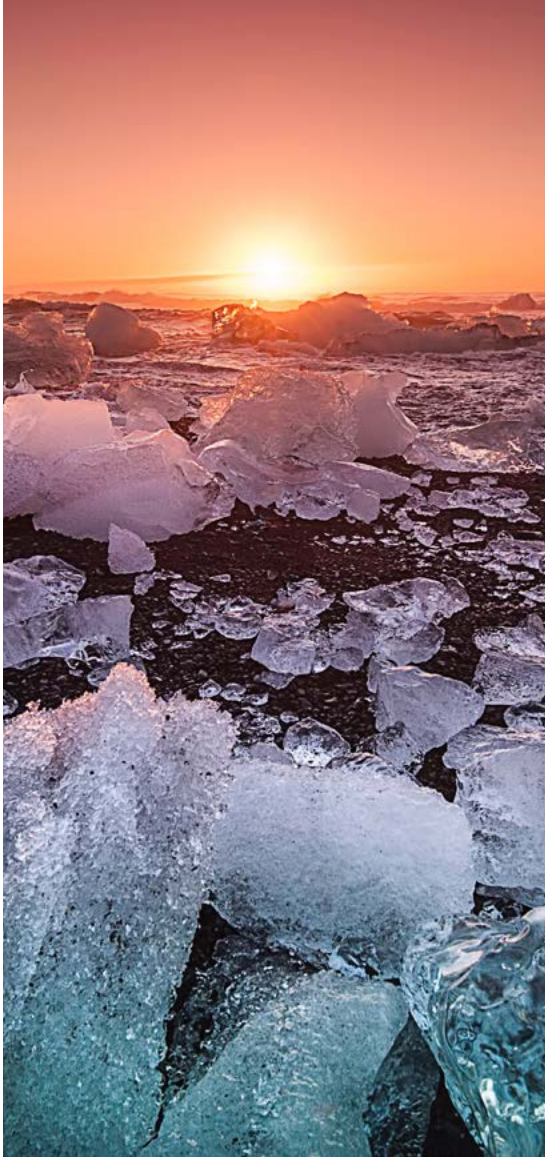

Vēršos pie jums ar ziņojumu par izmaiņām draudzes pārvaldībā. 2018. gada 28. novembrī LELB Rīgas arhidiacēzes Kapitula sēdē tika apstiprināta Rīgas Jēzus draudzes pārvaldes komisija, kuras uzdevums ir pārvaldīt draudzi, kā arī sagatavot un noturēt vēlēšanas līdz 2019. gada 27. novembrim. Pārvaldes komisijas sastāvs: mācītājs Erberts Bikše, pārvaldes komisijas priekšnieks Māris Pētersons, mantzinis Endijs Krūtmanis, revidente Līga Dolace, Edgars Gertners, Vita Kalnciema, Aldis Krieviņš, Jānis Prāmnieks un Māra Zviedre.

Pārvaldes komisijas iecelšana draudzē nav nekas ikdienišķs – tās ir sekas konfliktam, kuru piedzīvojām pagājušajā gadā. Esam izgājuši caur neziņu, intrigām, nepatīkamām patiesībām, asām sarunām un šķiršanos. Bet izmaiņas cilvēkā, mūsu attiecībās, draudzes kultūrā nevar notikt, ja tās netiek konfrontētas ar grēku un tā ļaunajām sekām, kuras piedzīvojam, tāpēc vēlos atklāti runāt par to, ko pats esmu piedzīvojis un secinājis.

Šie attiecību samežģījumi draudzē man asociējas ar skatu, ko pāris mēnešus redzējām baznīcā. Tā līdz augšai bija pilna ar sastatnēm, kuras traucēja gan pārvietoties, gan citam citu saskatīt. Mēs visi saprotam, ka sastatnes bija vajadzīgas, lai atjaunotu baznīcas kupolu, un, kad tās tika novāktas, mums atklājās atjaunota, daudz skaistāka telpa. Līdzīgi ceru, ka ar lūgšanām, sava egoisma atpazīšanu un ierobežošanu, grēku nožēlošanu, sarunām un Dieva Dēla Jēzus palīdzību mēs labosim un attīrīsim savstarpējās attiecības.

Man ir pārmetuši, ka draudze netika laikus informēta par konfliktu ar virsmācītāju Jāni Cepurīti. Tagad izvērtējot, secinu, ka tāda bija Jāņa taktika – nevis atklāti iesniegt savus ierosinājumus, kritiku un redzējumu draudzes padomei, bet radīt neuzticības, neizpratnes, liekulības un baiļu atmosfēru. Pārmetumus mācītājam Erbertam un būtībā ultimātu padomei, ka draudzei nepieciešams tikai viens mācītājs, Jānis vienu reizi nolasīja, taču neiesniedza padomei izvērtēšanai. Padomes locekļi pēc Jāņa nolasītā bija stipri apjukuši un sastrīdējās. Pēc tam Jānis vairs nevēlējās tikties ar padomi, bet runāja ar atsevišķiem padomes locekļiem. Varu tikai minēt, kāds bija šo darbību mērķis. Mācītājam Erbertam, man un draudzes padomei paliekot savās vietās, tas acīmredzot nebija sasniegts, un Jānis paziņoja, ka nevēlas turpināt strādāt mūsu draudzē.

Kad vēlāk trīs padomes locekļi – Augusts Kolms, Alise Pīrāga un Iveta Ilsuma – atsauca savu dalību padomē, draudzes padome vairs nebija lemttiesīga.

LELB Satversmē ir rakstīts, ka draudzes padome ir vēlēta draudzes lēmējinstitūcija, kam vajag saņemt skaidru un pamatotu informāciju, lemt par to un atbilstoši rīkoties. Ja tā nenotiek, rodas sajukums, ko ir grūti aptvert, kur nu vēl paskaidrot citiem.

Paldies Dievam, ka, par spīti notikušajam, praktiski visu draudzes nozaru darbs turpinās. Vēlos izteikt lielu pateicību visiem darbiniekiem un brīvprātīgajiem, kuri, nežēlojot savu laiku, ir turpinājuši uzticīgi kalpot draudzē. Paldies arī par jūsu ziedojumiem, jo rēķini un algas ir jāmaksā katru mēnesi. Novēlu izturību, veselību un Dieva žēlastību mūsu mācītājam Erbertam – viņam pagājušais gads nebija viegls.

Kā lielu Dieva žēlastību redzu to, ka pagājušajā gadā mūsu baznīcā esam varējuši veikt tik apjomīgus būvniecības darbus: ir uzlabota apkure un apgaismojums, ir atjaunots kupols un logi. Daži darbi vēl ir palikuši, bet ceram, ka līdz pavasarim tie tiks pabeigti.

Kad Erberts mani aicināja pārvaldes komisijā, es piekritu, jo ir jāsaglabā stabilitāte līdz nākamajai padomei un arī būvniecības projekts, kas vēl turpinās, noris diezgan sarežģīti un prasa nemitīgu situācijas analīzi, kā arī lēmumu pieņemšanu juridiskos un finansiālos jautājumos. Mainoties parakstiesīgajai personai, draudzes pozīcijas un projekta norise tiktu apdraudētas. Tomēr pārvaldes komisijai esmu jau teicis, ka nākamajai padomei būtu jāmeklē jauns draudzes priekšnieks, jo esmu šajā amatā gandrīz desmit gadus.

Jaunā draudzes pārvalde jau ir tikusies. Esam iepazinušies ar saviem LELB Satversmē paredzētajiem pienākumiem un atbildību; centīsimies apzināt draudzes prioritātes, vēlmes un steidzamās vajadzības. Tā kā pārvaldē ir mazāk cilvēku, ceru, ka būs vieglāk apmainīties viedokļiem, vienoties par būtiskākajiem darbiem un praktiski iesaistīties, lai tos paveiktu mums atvēlētajā laikā. Plānojam uzklausīt draudzes locekļu ieteikumus un ierosinājumus, kā arī regulāri informēt draudzi par pārvaldes komisijas pārrunāto un lemto. Esmu pārliecināts, ka saņemsim arī Dieva vadību un svētību šim darbam, jo tas ir Viņš, kas rūpējas un uztur draudzi.

Ja jums ir ieteikumi saistībā ar mūsu draudzes darbību, lūdzu, rakstiet man uz e-pasta adresi *mpetersons@gmail.com*.

Lai Dievs mums, grēciniekiem, ir žēlīgs!

Jēzus draudzes priekšnieks
Māris Pētersons

Ticot, cerot un paļaujoties

Gada nogalē par draudzes lietvedi sāka strādāt mūsu draudzes māsa LAIMA ROZE. Esam uzaicinājuši viņu uz sarunu, lai iepazītos tuvāk.

Redkolēģija

Kāda bija jūsu satikšanās ar Dievu?

Esmu dzimusi ģimenē, kur abi vecāki bija kristīti, taču mājās par Dievu un baznīcu netika runāts un stāstīts. Varbūt tāpēc, ka tie bija padomju laiki, – īsto iemeslu nezinu. Ilgu laiku domāju, ka Ziemsvētki ir svētki par godu ziemai, kas katru gadu atnāk no jauna. Gandrīz pusi dzīves tepat vien esmu bijusi – dzīvoju Lāčplēša ielā, mana pirmā skola bija Abrenes ielā. Tolaik ēkā blakus mūsu baznīcai, kur tagad ir viesnīca, dzīvoja mana klasesbiedrene. Diezgan bieži esmu tur ciemojusies un no draudzenes dzīvokļa loga, kas atradās augšstāvā, raudzījusies uz Jēzus baznīcu no augšas – gan tiešā, gan pārnestā nozīmē.

Skolā mums mācīja, ka dzīvojam komunisma celtniecības laikā un nav vairs ilgi jāgaida, kad visiem viss būs par brīvu, dzīvosim draudzīgi un saticīgi, jo mūs vieno kopīga ideja, un viss, kas ir šajā pasaulē, ir cilvēka izgudrots un radīts. Jā, protams, biju dzirdējusi par Dievu, bet, kā jau iepriekš teicu, skatījos uz šo nepazīstamo personu mazliet no augšas, taču ar tādām kā bailēm. Atceros, ka, ejot garām kādai baznīcai, vienmēr paātrināju soli, lai ātrāk tiktu garām šai savādajai un noslēpumainajai vietai.

2002. gada rudenī manā dzīvē notika dažādi sarežģījumi. Nomāca nemiers, nespēju sakopot domas un pieņemt lēmumu, kā rīkoties tālāk. Kādā svētdienas rītā pamodos ļoti agri un sapratu, ka vienkārši nespēju palikt četrās sienās. Aizgāju uz dzelzceļa staciju. Tā kā vistuvākajā laikā izbrauca vilciens uz Jūrmalu, nonācu Dubultos. Ceļš uz jūru veda garām baznīcai. Durvis bija atvērtas, un es nolēmu tur ieiet. Baznīcā rosījās daži vīri. Pajautāju, vai drīkst šeit uzkavēties; uz to saņēmu atbildi, ka baznīca jau tam ir domāta, lai tur uzkavētos. Apsēdos vienā no solu rindām, sanāca cilvēki, un sākās dievkalpojums.

Tolaik Dubultu baznīcā kalpoja mācītājs Valdis Amols. Diezgan pavirši klausījos viņa teiktajā, līdz mani uzrunāja vārdi, kurus laikam atcerēšos visu turpmāko dzīvi, jo ar tiem saņēmu atbildi. Runa bija par atraitni, pie kuras bija atnākuši parādu piedzinēji, bet viss, kas viņai vēl piederēja, bija trauks eļļas. Tad viens no praviešiem deva viņai padomu: „Aizņemies no kaimiņiem traukus un sāc liet tajos eļļu." Un viņa ņēma un lēja, un pielēja visus traukus pilnus. Šos vārdus uztvēru ļoti personiski; sapratu, ka tajos apslēpta dziļāka jēga. Mācītāja teiktais man bija brīnišķīga atklāsme: apmēram tā – pavasarī ieliec zemē mazu sēklu un tad, ticot, cerot un paļaujoties, šo sēklu kop un ar izbrīnu vēro, kā tā uzdīgst, aug, uzzied un vēlāk arī dod augļus.

Kas mainījās jūsu dzīvē iesvētes mācību laikā?

Tā es sāku katru svētdienu braukt uz Dubultu baznīcu. Izpratu dievkalpojuma kārtību, iepazinos ar draudzes locekļiem. 2004. gada nogalē sāku apmeklēt iesvētes mācības. Brīnumainā kārtā katru otrdienu par spīti lielajiem sastrēgumiem, kas parasti ir šajā laikā pēc darba, man vienmēr izdevās nonākt baznīcā laikus – Dievs bija ar mani, ne reizi šīs mācības nenokavēju. Iesvētes nodarbības vadīja mācītājs Guntars Dimants. Mēs grupiņā bijām aktīvi jautātāji. Atceros, ka pajautāju mācītājam, kāpēc viņš ir kristietis; uz to saņēmu atbildi, ka beigās viņš vēlas iegūt mūžīgo dzīvošanu. Es, kā jau „pirmklasnieks", kas no ticības lietām vēl maz ko saprot, nodomāju: „Redz, kāds tas mācītājs savtīgs." Tikai vēlāk sapratu, ka tieši mūžīgā dzīvošana ir tas galamērķis, uz ko ir vērsta katra kristieša dzīve, domas, vārdi un darbi.

Kāds bija jūsu ceļš līdz Jēzus draudzei?

2012. gadā pārnācu uz Jēzus draudzi. Biju priecīgi pārsteigta par sirsnīgo gaisotni, kas šeit valdīja. Jau pirmajā dievkalpojumā pie manis pienāca vairāki cilvēki sasveicināties un aprunāties. Vēlāk abas ar mazmeitu sākām apmeklēt Svētdienas skolu. Man ļoti patīk, ka mūsu draudzē tā ir vesela nozare – bērni dalās pa vecuma grupiņām un arī pieaugušajiem ir iespēja šo stundu veltīt sarunām par Jēzu, lasīt Bībeli, izprast Dieva vārdu. Ļoti noprieca-jos, kad mazmeita iesaistījās bērnu korītī, un divas vasaras kopā bijām draudzes nometnē. Diemžēl pirms pāris gadiem mazmeita pārtrauca Svētdienas skolas gaitas – laikam pasaulīgās lietas tobrīd vilināja vairāk. Bet es turpinu lūgt par to, lai viņa atgrieztos Baznīcā – ne tikai baznīcā kā telpā, bet galvenokārt garīgi, ticības ziņā. Lai viņa ikdienas gaitās neaizmirst baušļus un, kad jāizšķiras starp „jā" un „nē", tomēr saklausa, ko Dievs viņai grib teikt. Lai viņa aizdomājas, kā dažādās situācijās rīkotos Jēzus. Un lai nāk tā lielā atbilde uz jautājumu, ko Dievs vēlas sagaidīt no šī cilvēciņa, kam šajos tīņa gados droši vien nemaz nav viegli, jo visapkārt ir tik daudz kārdinājumu. Tagad uz Svētdienas skolu turpinu nākt viena; te es piedzīvoju īpašu kopības sajūtu. Šogad nodarbībās runājam par Gara augļiem. Ir jauki, ka varu dzirdēt dažādus viedokļus, piedalīties diskusijās, domāt, saprast un aizvien vairāk iemīlēt Dievu caur līdzcilvēku liecībām.

Šoruden jūs sākāt strādāt par mūsu draudzes lietvedi. Vai izjutāt to kā Dieva aicinājumu?

Domāju, ka tas tiešām bija Dieva aicinājums. Kad, iestājoties draudzē, pirmo reizi ienācu kancelejā, lai nokārtotu dokumentus, šeit sastapu Leldi Kupci. Viņa mani uzņēma tik vienkārši un sirsnīgi, it kā mēs būtu pazīstamas jau daudzus gadus. Toreiz es nodomāju: „Jauki ir šeit strādāt!" Laiks gāja, apstākļi mainījās, un šogad augustā draudze aicināja pieteikties kādu, kas vēlētos strādāt lietvedes amatā. Ejot ārā no baznīcas, satiku cilvēku, kurš pēc dievkalpojuma par to bija paziņojis. Nemāku izskaidrot, bet tā nebiju es, kas vaicāja „Kā tad ir ar to darbu?". Šie vārdi it kā paši runāja ar manu muti. Biju nobijusies, bet pirmais solis bija sperts. Pēc gandrīz trīsdesmit gadiem, kas nostrādāti vienā darbavietā, pati sev par izbrīnu es pieteicos šim amatam. Prātā atausa mūsu mācītāja stāstā izteiktā doma: „Dzīvē mēs

izejam caur tūkstošiem durvju. Daudzas no tām tiek virinātas nepiedomājot, jo tās ir tik pierastas. Pie citām stāvam nervozēdami, jo zinām, ka aiz tām gaida svarīga saruna…" Biju pieklauvējusi pie šīm durvīm un sapratu: ja tās tiks atvērtas, mani noteikti gaida lielas pārmaiņas. Ar satraukumu, bet pilnīgā paļāvībā uz Dievu gaidīju, kas notiks tālāk. Pēc pārrunām ar draudzes priekšnieku un mācītāju no 1. novembra sāku šeit strādāt.

Kas visspilgtāk palicis atmiņā no iepriekšējās darbavietas? Jūs taču tur esat ieguldījusi tik daudzus dzīves gadus!

Tas bija diezgan smags darbs tirdzniecības jomā – biju pārdevēja saldumu veikalā. Kad sākās pārmaiņu laiki, nodibinājās privāts uzņēmums; tas paplašinājās, un es sāku strādāt grāmatvedībā. Pozitīvais, ko gribu atcerēties, ir attiecības ar kolēģiem. Ar prieku un pateicību atceros savu tiešo priekšnieci, kura man daudz ko iemācīja. Pa šiem ilgajiem gadiem ne reizi netikām strīdējušās. Katram jau darbā gadās kļūdīties, bet nekad mani nebāra un neizteica nekādus pārmetumus. Dievs jau mūs aicina būt lēnprātīgiem un labestīgiem.

Cik zināms, jums ļoti patīk ceļot. Kas jūs iedvesmo to darīt?

Ceļošana tiešām ir mana lielā aizraušanās. Kas iedvesmo? Tie noteikti ir iepriekšējie ceļojumi. Gribas atkal pabūt jaunās, vēl neredzētās vietās un piedzīvot to īpašo brīvības sajūtu. Mūsu ceļošanas modelis ir tāds, ka dodamies ceļā ar auto, kā man patīk teikt, no mājas sliekšņa. Virziens – Eiropas vidiene. Maršruta pamatā ir dabas takas, ezeri, ūdenskritumi, aizas, kalni, mazas un senas pilsētiņas. Garajā ceļā caur Lietuvu un Poliju tiek zaudēts laiks, taču ieguvums ir tāds, ka varam piestāt, kad un kur gribam. Protams, ir ceļojuma lielais plāns un katras dienas plāns, kurā tomēr jāiekļaujas, jo ir izvēlētas apskates vietas, apzināts aptuvenais laiks to apskatei un iepriekš rezervētas naktsmītnes. To visu sagatavo mans dzīvesdraugs Raimonds. Šādi ceļojot, varam paņemt līdzi visas vajadzīgās un bieži vien arī nevajadzīgās lietas. Man patīk, ja, piemēram, kalnu pārejas augstākajā vietā, kad gaisa temperatūra ir ap nulli, es varu uzvilkt cepuri, cimdus, aplikt kārtīgu šalli un iedzert siltu tēju, ko no rīta esam uzvārījuši viesnīcas numuriņā.

Šajos ceļojumos arī tiešā veidā izjūtam Dieva klātesamību, pat sīkumos. Piemēram, piebraucot pie prāmja, lai celtos pāri ezeram, līdz tā atiešanai palikusi tikai viena minūte un ir tikai viena brīva vieta – mums. Vai arī: pacēlušies ar funikulieri kalnā, izkāpjam un jūtamies vīlušies, jo ir bieza migla, bet pēc īsa mirkļa migla izklīst un elpa aizraujas no brīnišķīgā skata, ko redzam tālumā un dziļi lejā zem sevis. It kā Dievs būtu atvēris kādu priekškaru – skatieties un priecājieties, to visu esmu radījis jūsu dēļ.

Aizkustinošs brīdis bija manā 60. dzimšanas dienā. Jau ilgi pirms tam tuvinieki un draugi lika saprast, ka ir iemesls ballītei. Es atbildēju: gaidīšu jūs visus tajā dienā Prāgā uz Kārļa tilta. Tad nu šis „uzaicinājums" apauga ar detaļām – tilts būs izpušķots, ik pēc pāris metriem tiks pasniegtas kūkas un šampanietis, būs salūts utt. Kad tajā dienā tik tiešām nonācām uz Kārļa tilta, man ap sirdi palika mazliet savādi – gaidīju taču es to brīnumu… Dažreiz Dievs liek gaidīt ilgi, bet toreiz Viņš man atbildēja tūlīt, taču pēc sava prāta. Ejot pa ļaužu pilno tiltu, attālāk izdzirdējām liegu mūziku. Tas bija kāds vīrs, kas spēlēja uz glāzēm. Viņam tas izdevās tik profesionāli, it kā spēlētu vesels orķestris. Kad bijām pie viņa apstājušies, atskanēja *Ave Maria* – skaņdarbs, kam vairākas reizes manā dzīvē bijusi ļoti liela nozīme. Tajā brīdī jutos, it kā pār mani būtu nolijis zelta lietus… Vai var vēlēties vēl skaistāku dzimšanas dienas dāvanu? Dievs mūs tiešām mīl un iepriecina ļoti negaidītos veidos!

Vai ceļojot esat piedzīvojusi kādas grūtības? Vai tad saņēmāt Dieva palīdzību?

Grūtības jau piedzīvojam ik pa brīdim. Galvenais – kā tu uz tām skaties un kā tiec tām pāri. Ceļojumā grūtāk noteikti ir Raimondam, kurš ir vienīgais stūrētājs, turklāt viņš arī filmē. Mums sakrājusies krietna videofilmu kolekcija, ko ik pa laikam pārskatām. Par mani? Jā, bija bēdīgs notikums 2016. gadā, kad ceļojuma laikā pakritu un sasitu kāju. Likās, ka nebūs nekas nopietns, un, tā kā līdz mājām bija divu dienu brauciens, nolēmām ceļu turpināt. Rīgā tūlīt devāmies uz traumpunktu. Izrādījās – kāja ir lauzta. Gari nestāstīšu – katrs jau var iedomāties, kā ir, kad kustības pēkšņi ir ierobežotas. Bet īstās grūtības vēl bija priekšā: kad noņēma ģipsi, atklājās, ka mana kāja ceļgalā vairs nelokās. Nespēju pieņemt domu, ka nevarēšu normāli staigāt, iekāpt transportā, nemaz nerunājot par ceļošanu, nūjošanu, braukšanu ar velosipēdu.

Sāku meklēt fizioterapeitu, bet visur bija garas rindas. Tad vienā klīnikā jautāja, vai varu tur ierasties pusstundas laikā. Pēc ārsta apskates tūlīt arī sākās darbs uz ceļgala locīšanas mašīnas. Tās sāpes, ko izjutu, nevar aprakstīt, bet sapratu: ja Dievs mani te ir atvedis, man jāpaļaujas uz Viņa žēlastību un jācīnās. Tā nu sākās manas „vingrošanas" nodarbības. Katru dienu pa trim stundām. Tikai Dieva spēkā varēju to izturēt, jo tas bija ļoti smagi. Visu šo laiku lūdzos: „Jēzu, palīdzi man, dziedini mani caur Savām brūcēm!"

Šajā laikā piedzīvoju lielu draudzes atbalstu. Daudzi mani apciemoja, vairākas reizes palīdzēja tikt uz dievkalpojumu mūsu baznīcā. Bieži sazvanījāmies, zināju, ka daudzi cilvēki lūdz par mani. Kad Mežaparkā notika kārtējais rudens skrējiens, arī man ļoti gribējās tur būt, jo vairākus gadus pati biju piedalījusies šajā pasākumā – nūjošanas disciplīnā. Atbrauca mūsu draudzes sportotāji, iesēdināja mani ratos un aizripināja uz notikuma vietu! Tas ir neizsakāmi mīļi – šādi brīži, kad jūti, kā Dievs caur līdzcilvēkiem tev dāvā savu mīlestību, labestību un rūpes. Pagāja vesels gads – fiziski un morāli smags laiks –, līdz es atkal biju uz kājām! Un šogad, kārtējā ceļojuma laikā, kad braucām cauri Mikulovai Čehijā, es vēlreiz uzkāpu tajā kalnā *Svatý Kopeček*, kur toreiz pakritu. Stāvot kalna galā, kur paveras skats, šķiet, līdz pasaules malai, jutos tik pateicīga Dievam par visu – pat par šo kritienu –, jo Dievs caur lielām sāpēm dāvāja man savu žēlastību un dziedināšanu un es piedzīvoju tik lielu mīlestību, rūpes un palīdzību no apkārtējiem cilvēkiem.

Kā jūs redzat savu kalpošanu draudzes lietvedes amatā?

Nu jau ir pagājis vairāk nekā mēnesis, kopš pildu šos amata pienākumus. Saprotu, ka daudz kas man vēl jāapgūst, bet ir prieks un gandarījums, ka draudzē ir tik daudz cilvēku, kas ir gatavi palīdzēt gan ar padomu, gan praktiski. Arī pati nekautrējos lūgt palīdzību, īpaši jautājumos, kas attiecas uz datorlietām. Sarakstos arī ar bijušo lietvedi Leldi. Viņai ir liela pieredze šajā darbā, un lielā sirsnībā viņa vienmēr atbild uz maniem jautājumiem. Nākot uz darbu, lūdzu Dievam palīdzību un gudrību, un vienmēr gribas izdziedāt dziesmas vārdus: „Vadi, māci, sargā, svētī, atļauj kopā ar Tevi būt!"

Šajā neilgajā laikā, kopš te strādāju, esmu piedzīvojusi daudz sirsnīgu brīžu. Īpaši mani saviļņo gados vecāki cilvēki, kas braukuši tālu ceļu, lai nokārtotu savas baznīcas lietas. Iespējams, kāds par šo gājienu uz baznīcu ir domājis jau ilgāku laiku, varbūt viņam tas ir īpašs notikums, tāpēc man gribas šo tikšanos padarīt sirsnīgu un jauku. Vienmēr parunājam par dzīvi, uzklausu šī cilvēka stāstu, saku paldies par apmeklējumu un novēlu svētīgu dienu.

Šīs intervijas beigās gribu pateikt, ka mana sirds ir atvērta ikvienam no jums. Es vēlos dalīties sirsnībā, labestībā un mīlestībā. Baznīcā esmu lietvede, bet mans amats nekādā ziņā nepaaugstina mani pār citiem. Es joprojām, tāpat kā jūs visi, esmu Jēzus draudzes locekle. Mana vienīgā priekšrocība ir tā, ka tagad otrdienās pēc darba mans ceļš līdz Svētdienas skolai ir krietni īsāks.

Jēzus draudzes Diakonijai – 25!

Vai tiešām jau 25? Laiks kopš deviņdesmito gadu sākuma, kad Jēzus draudze atguva savu namu Dzirnavu ielā 118, paskrējis, gluži nemanot. Kopš tā laika draudzes Diakonija izveidojusies par plašu nozari ar pansionātu, medpunktu un drēbju istabu, ar aktivitātēm senioriem un atvērtām durvīm ikvienam, kas meklē palīdzību.

Īstenībā gan būtu jājautā: „Vai tikai 25?" – jo diakonija ar rūpēm par cilvēku fiziskajām un garīgajām vajadzībām ir tikpat sena kā Baznīca, kuras galva ir pats mūsu Pestītājs Kungs Jēzus. Viņš ir pirmais Lielais Diakons, kurš rāda mums kalpošanas paraugu. Viņš saka: „Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši." (Mt 25:40)

Esam laimīgi, ka varam darboties šajā kalpošanas jomā, un kopā ar visu draudzi vēlamies pateikties par Viņa vadību, žēlastību un gādību.

Jubilejas gadā piedāvāsim lasītājiem interesantu informāciju, rakstus un fotoattēlus par diakonijas darbu dažādos laikos.

Lai mums visiem aizraujošs ceļojums diakonijas pagātnē un šodienā!

Diakonijas izveidošanās Jēzus draudzē

Pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas Eiropas baznīcas pastiprināti interesējās par draudžu situāciju Latvijā. Tā nebija iepriecinoša, jo arī visa valsts ekonomika bija ļoti nesakārtota. Latvijas virzienā pavērsās daudzas palīdzīgas rokas un Dieva uzrunātas atsaucīgas sirdis. Arī Jēzus draudze sāka saņemt humānās palīdzības sūtījumus, tai skaitā medikamentus. Īpaša diakonijas dienesta vēl nebija, un daži cilvēki brīvprātīgi apņēmās apzināt vecos un vientuļos draudzes locekļus, kam visvairāk nepieciešama palīdzība.

1992. gada 20. jūnijā draudzes padomes sēdē pirmoreiz tika runāts par to, ka draudzes Diakonijā ir vajadzīgs pastāvīgs algots darbinieks. Uz to rosināja revīzijas komisijas priekšsēdētājas Annas Porukas 17. jūnija vēstule draudzes pilnsapulcei. Lai sniegtu nelielu ieskatu vēsturē, piedāvājam šīs vēstules fragmentus.

Mīļā Jēzus draudze,

kurā esmu ienākusi vēl stagnācijas laikā. [..] Daudz pateicības Debesu Tēvam par skaidro evaņģēlija vēsti, ko saņemam sevis pilnveidošanai un spēkam ikdienai no katra dievkalpojuma. [..] Dievs Savu žēlastību mums kā draudzei parāda dažādi. Mūs atbalsta mūsu draudzes Indianapolē, mēs saņemam palīdzību no Vācijas, Norvēģijas, Zviedrijas. Par to visu mūsu niecīgais vārdiņš „paldies!". Lūgsim par visiem mūsu labvēļiem! Dievs to sadzirdēs un svētīs mūs un viņus tālumā! [Turpinājumā pārskats par draudzes finansiālo situāciju gada pirmajā ceturksnī]

Mīļie draudzes locekļi, gribu ar jums visiem dalīties pārdomās. Dievs ir kārtības Dievs, tāpēc, pēc Konsistorijas norādījuma, draudzes loceklis skaitās tikai tāds, kurš regulāri maksā draudzes nodokli. [..] Ir labi, ka varam saņemt palīdzību, tiekam kreditēti, bet jādomā arī par to, kā varam pastāvēt patstāvīgi. Par to katram pašam jārunā ar Debesu Tēvu: kad atvērsies sirds Viņam, tad atvērsies arī roka dot.

Lūgums mūsu draudzes mediķiem sanākt kopā un izšķirot atsūtītās zāles, lai varētu izdalīt cilvēkiem, kam tās nepieciešamas. Būsim atsaucīgāki, aktīvāki!

Dievs man dāvājis īpašu dāvanu – iespēju doties ciemos pie radiem uz Ameriku uz 6 mēnešiem. Domās esmu pie jums, vēlu saskaņu un Dieva žēlastību arī nākotnē mūsu draudzei. Zinu, ja ticēsim, lūgsim un mīlēsim, tad pastāvēsim! Priecīgu devēju Dievs mīl!

Dievs ar jums, līdz atkal tiksimies!

A. Poruka

Materiālu sagatavojusi Ilze Kolma

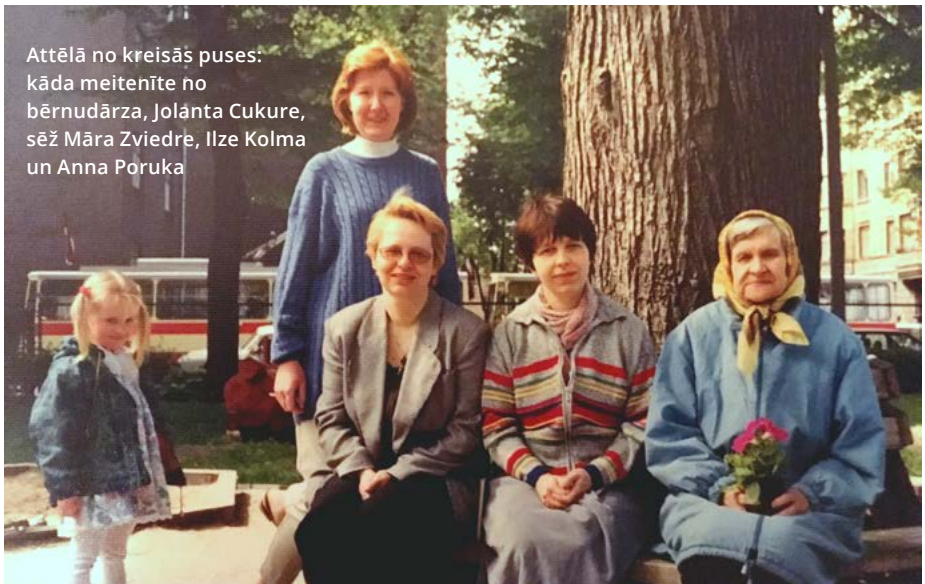

Attēlā no kreisās puses: kāda meitenīte no bērnudārza, Jolanta Cukure, sēž Māra Zviedre, Ilze Kolma un Anna Poruka

Viena diena Diakonijā

Foto no akcijas "Silts zupas šķīvis"

Ir agrs rīts, pilsēta sāk mosties. Cilvēki steidzas savās gaitās. Pie dzelzceļa stacijas un tirgus pulcējas cilvēki bez mājām. Viņiem jāatstāj patversme un jādodas kārtot savu dzīvi, lai tā atkal kļūtu normāla, lai viņi tiktu pie mājām. Bet vai viņi to spēs? Vai maz gribēs mēģināt? Apkrāvušies ar neskaitāmām problēmām, viņi dodas pretī jaunai dienai, kas droši vien nenesīs neko labu, ja vien nenotiks brīnums.

Draudzes namā ir rīta rosība. Pansionāta virtuvē smaržo kafija, dzīvojamā istabā uzklāts brokastu galds. Bet dienai jāiesākas ar pateicību Dievam, tāpēc, sapulcējušās ap galdu, pansionāta iemītnieces un darbiniece sāk rītu ar Dieva vārda lasījumu un lūgšanu. Pa to laiku ieradušies arī pārējie Diakonijas darbinieki, lai darbotos savās kalpošanas jomās – drēbju istabā, pansionātā, medpunktā. Arī viņi sāk darbadienu, lasot Dieva vārdu un lūdzot Dieva svētību un vadību. Kādā dziesmā ir vārdi: „Šeit kāds lūdz, ak Kungs, nāc pie mums!" Jā, šeit, Jēzus draudzes namā, Dzirnavu ielā 118, Tevi lūdz: „Kungs, nāc un esi pie mums! Mēs nevaram neko bez Tevis, bet kopā ar Tevi notiek brīnumi."

Ir sācies pieņemšanas laiks drēbju istabā un medpunktā. Durvis ver gan draudzes locekļi, gan cilvēki, kas tikai dzirdējuši par Jēzus draudzes Diakoniju un cer saņemt praktisku palīdzību. Nāk arī ielas cilvēki, kā saucam tos, kam augu dienu un reizēm arī nakti nākas uzturēties uz ielas.

Tik bieži mēs dzirdam vārdus: „Mums vajag! Mums vajag drēbes, kurpes, šalles, cepures un cimdus. Mums vajag pārsiet brūces. Mums vajag zāles pret temperatūru, iesnām un klepu." Jā, tik tiešām to visu vajag, īpaši aukstā laikā, dzīvojot uz ielas, bet cauri šiem „vajag" jaušas kāda cita, daudz dziļāka un sāpīgi pietrūkstoša, vajadzība pēc sapratnes, mīlestības, piedošanas, pieņemšanas. Kurš gan to spēj dot? It īpaši šiem cilvēkiem, kas visas savas iespējas izpelnīties cieņpilnu attieksmi šķiet notērējuši līdz pēdējai. Tomēr ir kāds, pie kura nākot neviens netiek aizraidīts, bet tiek pieņemts un uzklausīts. Jēzus saka: „Nāciet .. pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt." (Mt 11:28) Ne jau mēs savā spēkā varam pieņemt vai piespiest sevi mīlēt cilvēkus, kas ārēji un bieži arī iekšēji ir tik nepievilcīgi. Tikai ļaujot Jēzum strādāt pie mums pašiem un kopā ar mums, mēs varam paveikt kādu kripatiņu no tā darba, ko Viņš jau iepriekš ir sagatavojis, lai mēs tajā būtu un darbotos.

Medpunkta gaitenī pulcējas cilvēki no Jēzus draudzes un citām draudzēm, arī no tuvējās apkaimes un ielas. Draudzes ārsti un medpunkta kalpotāji mēģina darīt visu, lai palīdzētu, – jautā, izmeklē, konsultē, pārsien. Arī sarunājas un kopīgi lūdz. Tomēr dažreiz darāmā ir tik daudz, ka pieņemšanas laikā nav iespējams visu pagūt. Tādās reizēs ilgāk un dziļāk sarunāties nav laika. Kungs, palīdzi, lai šis darbs uzrunātu ikvienu un neviens nepaliktu vienaldzīgs pret Tavu labo vēsti!

No medpunkta tiek aizvadīti pēdējie pacienti, dodas prom arī kalpotāji. Piepeši pie durvīm atskan zvans. Kāds vīrs, kas vairākas dienas klīdis pa ielām, – izmisis, noguris, netīrs – cer šeit nomainīt savus kāju pārsējus. Uz mirkli šķiet: „Nē, te nevar nākt vienmēr, kad ievajagas! Ir jāievēro darbalaiks." Viņš saka: „Ja šeit mani aizraida, man vairs nav, kur iet." Cik labi, Jēzu, ka pie Tevis var nākt vienmēr. Tu neaizraidi nekad, kaut arī neskaitāmas reizes esam Tevi atraidījuši un sāpinājuši. Nāc tagad palīgā, atņem nepatiku, nevēlēšanos un nogurumu! Esi Tu tas, kurš dara ar mūsu rokām! Tad var notikt Tavs brīnums, kas visam negatīvajam liek pārtapt palīdzēšanas priekā un pateicībā Tev.

Drēbju istabas kalpotāji ir sakārtojuši plauktos drēbes un citas lietas, atraduši katram vajadzīgo, aprunājušies ar apmeklētājiem un pieņēmuši drēbju sainīšus no cilvēkiem, kas vēlas padalīties ar citiem. Tomēr labu un valkājamu drēbju un apavu saņemt gribētāju ir daudz vairāk nekā to, kas no sava krājuma grib dalīt tās tālāk. Labi, ka ir mīļi brāļi un māsas partnerdraudzēs, kas uzrunā cilvēkus veikt šo žēlsirdības darbu, savāc, sapako un atsūta, lai dalām tālāk. Tāpat ir ar ratiņkrēsliem un citām slimnieku aprūpē vajadzīgām lietām, ko caur Diakoniju saņem tie, kam tās nepieciešamas.

Draudzes pansionātā mīt sirmas mūsu draudzes māsas. Pirms daudziem gadiem, kad draudze atguva namu Dzirnavu ielā, tas bija pirmais, kas jāiekārto, – vieta, kur savas mīļās draudzes paspārnē mūža novakari aizvadīt tām māsām, kas uzticīgi kalpojušas un nu ir vecuma nespēkā. Nu jau vairāk nekā 20 gadus Diakonijas pansionāts ir mīlestības pilnas aprūpes vieta sešām draudzes māsām. Profesionalitāte, iejūtība un ģimeniskā vide pansionāta darbiniekiem un iemītniecēm ir pierastas un pašsaprotamas. To, kādas tās ir vērtības, atgādina ienācēji no malas – ģimenes ārsti, ātrās medicīniskās palīdzības darbinieki, fizioterapeiti un daudzi citi, kas no trokšņainās pasaules uz brīdi paver Diakonijas pansionāta durvis: „Šī vieta ir īpaša. Es nezināju, ka tāda vispār var būt", „Jums te kā Austrijā", „Jūs esat malači! Prieks par to, ko darāt". Ir patīkami to dzirdēt, bet cilvēciska nopelna te nav. Tas ir Dieva darbs, kurā drīkstam darboties un kaut ko paveikt. Visa slava un pateicība pieder vienīgi mūsu Dievam!

Diena iet uz novakari, ārā satumst, draudzes namā ir gaiši logi. Pansionātā vakariņo, otrajā stāvā, draudzes bērnudārzā, dipina bērnu solīši. Tie netraucē, bet iepriecina. Rīt varbūt ārā uz soliņa draudzes nama dārzā sēdēs pansionāta „vecmāmiņa", pienāks mazs bērnudārznieks un ieliks rokās tikko ceptu smilšu kūku. Tā būs jauna diena ar šiem un citiem darbiem, ar Bībeles stundu senioriem un siltu zupas šķīvi, ar draudzes cilvēku apmeklēšanu mājās un daudz ko citu. Tā būs jauna Tavas žēlastības diena, Kungs Jēzu. Lūdzu, esi ar mums!

No Diakonijas darba ikdienas pierakstījusi
Ilze Kolma

Jautājums mācītājam

Kurā brīdī dievkalpojums ir beidzies? Vai pēc Svētā Vakarēdiena saņemšanas var doties prom?

Dievkalpojums ir beidzies tad, kad tas ir beidzies saskaņā ar mūsu dievkalpojuma kārtību, proti, kad mācītājs ir pateicis draudzei: „Ejiet ar mieru un kalpojiet tam Kungam ar prieku," un draudze ir atbildējusi: „Pateicība Dievam!" Pēc tam vēl individuāli klusā lūgšanā pateicamies Dievam par iespēju būt dievkalpojumā.

Nevienam nevar aizliegt doties prom no dievnama pēc Svētā Vakarēdiena saņemšanas, tikai – vai ir labi un pareizi tā darīt? Būtu jāņem vērā, ka, aizejot no dievkalpojuma, pirms tas ir beidzies, mēs kaut ko būtisku nesaņemam:

- iespēju kopā ar citiem pateikties Dievam par Svēto Sakramentu, ko esam saņēmuši;
- iespēju saņemt svētību, ko mācītājs dod dievkalpojuma beigās;
- iespēju kopā ar draudzi priecīgi nodziedāt vēl vienu dziesmu;
- iespēju būt informētiem, jo nebūsim dzirdējuši ziņojumu daļā sacīto.

Nebūt neesmu pārliecināts, ka desmit minūšu ietaupījums uz dievkalpojuma rēķina var atnest ieguvumu; drīzāk gan beigās tas tomēr būs zaudējums.

2018. GADA NOVEMBRA IEŅĒMUMU UN IZDEVUMU PĀRSKATS

Ieņēmumi, EUR:	
Mērķziedojumi *(remontam, diakonijai u. c.)*	3497
Kolektes	2759
Latvijas fizisko personu ziedojumi	1465
Latvijas juridisko personu ziedojumi	300
Ziedojumi par kristībām, laulībām	80
KOPĀ	**8101**
Izdevumi, EUR:	
Apkure	3098
Algas	2968
Nodokļi	2071
Draudzes kalendāri, lozungi, grāmatas	1628
Maksājums LELB	639
Saimniecības preces, ziedi, reliģiskie izdevumi	348
Palīdzības pabalsti	235
Izdevuma „Jēzus Draudzes Dzīve" druka	215
Elektrība	204
Degviela, transporta izdevumi	160
Draudzes nozaru darba izdevumi	133
Apsardzes firmas pakalpojumi un ugunsdrošības sistēmas remonts	107
„Rīgas ūdens"	63
Maināmie paklāji	62
Atkritumu izvešana	60
„Venden" ūdens	38
Sakaru pakalpojumi	26
Bankas komisija	17
KOPĀ	**12072**

IESVĒTĪTI

Lāsma Krastiņa
Linda Lāme
Paula Makarova
Inguna Blese
Līga Blese
Edvards Miķelis Mežciems
Didzis Pētersons
Maija Nāgele
Māra Nāgele
Valdis Grīnbergs
Mārīte Bērziņa
Linda Roga-Grīnberga

SIRSNĪGI SVEICAM!

Biruta Sproģe
Imants Piro
Ilga Rūba
Ilze Cilinska
Biruta Janovska
Arnis Upītis
Daina Neibolte
Inese Jonova
Sandra Zaumane

Dievkalpojumi
svētdienās plkst. 10.00
ceturtdienās plkst. 18.00

Mācītāja Erberta Bikšes pieņemšanas laiks
trešdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
Mācītāju var satikt arī pirms un pēc dievkalpojumiem.

Draudzes kanceleja atvērta
otrdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
trešdienās no plkst. 9.30 līdz 15.00
ceturtdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
svētdienās – pirms un pēc dievkalpojuma
tālr. 67224123

Svētdienas skola bērniem un nodarbības pieaugušajiem
otrdienās plkst. 18.30

Bērnu korītis
otrdienās plkst. 18.00

Jauniešu vakari
piektdienās plkst. 19.00
Jauniešu aktivitātēm sekojiet līdzi: *fb.me/jdj.lv*

Kora mēģinājumi
pirmdienās plkst. 18.30
ceturtdienās plkst. 19.30 (pēc dievkalpojuma)

Bibliotēka atvērta
svētdienās pēc dievkalpojuma

Māmiņu grupas nodarbības – katra mēneša trešajā sestdienā plkst. 15.00
tālr. 29551294 (Edīte), 67377118 (Ilze)
http://maminugrupa.wix.com/maminugrupa

Aicinām būt uzmanīgiem un pieskatīt savas mantas dievkalpojumu un draudzes pasākumu laikā.

Draudzes namā, Dzirnavu ielā 118

Ārstu konsultācijas (tālr. 67210185)
pirmdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00
otrdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
ceturtdienās no plkst. 14.00 līdz 17.00
Acu ārsts pieņem pēc pieraksta.
Pierakstīties pa tālr. 67210185, 29372676

Diakonija (tālr. 67220084)
otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās no plkst. 10.00 līdz 16.00

Drēbju istaba
otrdienās, ceturtdienās no plkst. 10.00 līdz 14.00
ceturtdienās – informācija par iespēju saņemt pārtikas produktus

Veco ļaužu aprūpe (tālr. 67220084)
Katru piektdienu pansionātā ir svētbrīdis, katra mēneša ceturtajā piektdienā – dievkalpojums.

Privātā pirmsskolas izglītības iestāde „JĒRIŅŠ" (tālr. 67222698)

Rīgas Jēzus ev. lut. draudze
Reģ. Nr. 90000084191
Baznīcas adrese: Elijas iela 18, Rīga, LV-1050
Tālr. 67224123, e-pasts: *info@jezusdraudze.lv*

Konts ziedojumiem: LV94RIKO0002013007985, Luminor Bank, RIKOLV2X

© „Jēzus Draudzes Dzīve" ir LELB Rīgas Jēzus ev. lut. draudzes izdevums. Iespiests SIA „Dardedze holografija". Tirāža 500 eks.

Redaktore: Kristīne Plostniece **Korektore:** Inguna Puķīte **Maketētāja:** Gundega Krūtmane

Izdevuma sagatavošanā piedalījās: Erberts Bikše, Edgars Gertners, Māris Pētersons, Kintija Alpe, Ilze Kolma, Jolanta Cukure, Laima Roze